

12. OCT 1925

LÓRÁNY

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLA-
MOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:

Benedek Elek

4.
évf.
28. szám
1925. év
Július
12.

KÖNIG & RAYER OMARÉ

A nagymama.

— Irta: BENEDEK ELEK. —

Szegény nagymamának nincsen senkije,
Egyedül üldögél karosszékibe.
Volt egy unokája, szép és jó gyerek . . .
Ha rá gondol, a könny szeméből pereg.

Volt egy unokája, lelkének fele,
Ó, mely szépen játszott, gügyögött vele!
Hogyha ölébe ült a kis unoka,
Búra nagymamának nem is volt oka.

Volt egy unokája . . . volt, de már ma nincs,
Temetőben fekszik a szép, drága kincs.
Temetőből többé vissza nem kerül,
Szegény nagymamácska ülhet egyedül.

Nincs a nagymamának, nincsen senkije!
Nem is sokáig ül karosszékibe.
Unokája után addig sirdogá,
Temetőbe viszi őt is a Halál.

Egymás mellé ottan őket fektetik,
Többé aztán nem kell elválni nekik.
Fényes mennyeországba együtt mehetnek,
Örökkön, örökké együtt lehetnek!

(Kisbacon.)

A fecskesalád.

— Irta: SEBESI SAMU. —

Az eresz alatt fészket rakott a fecskepár. Sokáig nézegettem a fészekrakás gondos munkáját. Alig pitymallott, már ébren voltak s hajnali csicsergésük, mint reggeli ima, emelkedett a magasba. Azután gyors röppenéssel szálltak le a kis patak széléhez, ahonnan fáradhatatlanul bordták az apró sárdarabkákat, melyből vályogházikójukat három nap alatt művészi izléssel építették meg. A házikóban gyapjuból és tollpihéből puha, meleg ágyat vettek s amikor készen voltak munkájukkal, a megelégedés boldog dala csattant fel ajkaikon. Majd a magasba suhantak és gyors szárnycsapásokkal villogtak a légben, mint a legügyesebb rovarvadászok.

Tollaikat rendbeszedni, aztán pihenni és dalolni a fészekükhöz tértek vissza. Fecskemama rendszeren a fészek puhára vetett ágyán pihent, mialatt feckepapa az ajtónyílásnál elhelyezkedve, altató dalt csicsergett. Így teltek a napok, a hetek boldog egyetértésben, mignem egy napon pihegő csippenés nesze hallatszott a fészekből. Most már tudni lehetett, hogy a feckepárból fecskesalád lett. Fecskemama négy, rozsdaszínnel pettyezett, apró tojásahaját dobott ki az ajtón, melyek elárulták, hogy a fészek puha ágyacskájában négy fecsketestvérke piheg,

meztelenül, vakon, de azért koronként felemelik idomtalan fejüket és nagyra tátott, sárga zablás szájukba hizott legyecskét várnak.

A kicsinyek iránt a fecskepár szive csordultig van szeretettel és ugyancsak sűrűn hordják és tömik a kicsinyek tátott szájába a legizletesebb rovarfalatokat. És amint nőnek az apróságok, úgy növekszik a fecskeszülő boldogsága is. Napestig édes családi örömmel lehet tanuja az átelleni épület falrepedésében lakó, sokat fecsegő verébfamilia és a nagy ellenség: a nesztelen léptekkel surranó, szürke kandur, amelyik gonosz pillantásokkal rémiti olykor az öreg fecskepárt, de meg nem közelítheti. A fiókák bátorságban lehetnek. A szerető gondozás anyányivá nevelte már. A fészek ajtaján kidugják fejecskéjüket s apró villogó szemmel ügyelik és várják a rovarvadászatról visszatérő szülőket, akik mindannyiszor kitűnő szunyog-csemegével kedveskednek.

A fecskesalád boldogsága teljes . . . De egy napon, nagy forróság után, a nyugati láthatáron elborult az ég. Vészes felhő terjesztette ki fekete szárnyait és alatta fehér ködfoltok nyargaltak, mint a háborgó légóceán vihardarai. A szél zugva rázta a fákat és tördelte a gyöngye ágakat. Csakhamar sűrű zápor sza-

kadt alá s a vadul csapkodó széláram ledobta az eresz tetejéről a fedélcserépet. Az így támadt nyíláson az eső beomlott, végig folyt a deszkapadozaton, ahol egy repedésen keresztül a fecskecsalád hajlékára szivárgott. A zivatar elől az eresz alá huzódott fecskepár rémülten vette észre, hogy az átázott fészek lassanként bomlani kezd. A felső része egyszerre leomlott s a négy fióka rémült csipogással kapaszkodott a megmaradt fészek aljába. A fecskepár kétségbeesetten röpködte körül a fészekromba kapaszkodó fiókákat. Ó, jaj, ha lezuhan az utolsó menedék is, mind elvesznek szegénykék. Mert ha nem is bántanák a jó emberek, de bizonyosan felfalná a leselkedő szürke kandur. Jó szerencse, hogy a gyorsan kerekedő zivatar ép oly gyorsan mult is el. A terhes felhő szelek szárnyára ülve tova repült és felragyogtak a nap mosolygó sugarai...

De azért a fecskecsalád helyzete kétségbeejtő volt. Egyre sirtak a romokon rémüldöző fecskefiak és a zivatar multával elősompolygott a vén madárrabló kandur is, mely gonoszul villogó szemmel pislogott a síró fecskefiak felé. Az öreg fecskepár most villámgyorsan suhant ki a napsugaras levegőbe, ahol vészthirdető hangon, élesen sivalkodtak. Előbb a szomszédok, aztán a környék fecskénépe megdöbbenve figyeltek a vészthirdető hangra. És most látni, tudni akartak mindent. Egész csoport érkezett

a szerencsétlenül járt fecskecsaládhoz. Egy szempillantás alatt már tisztában voltak a helyzettel. Egymást biztató csicsergéssel rebentek szét, hogy a következő percben szájukban egy-egy sárdarabkával térjenek vissza. Rövid idő alatt, olyan nagyszámu kaláka dolgozott a fészekrakáson, hogy a fiókák már ismét kényelmesen ülhetek a gyorsan épülő hajlékban. Egyik-másik dolgozó fecskének még arra is volt bátorsága, hogy a kerítésen gubbasztó kandurt jól összehordja:

— Sicc te, hegyes karmu tolvaj! Véres száju zsvány! Kellene puha fecskehus? Abba ugyan nem vásik a hegyes fogad, te rongy, te háztetőkökn csavargó betyár!

Kandur pislogva hallgatott a kerítésen. A fecskefészek pedig gyorsan épült. Mire a nap bucsusugarai visszaragyogtak a nyugati hegytetőről, már a kicsiny fecskék a teljesen felépült fészekben várták a pompás rovarpecsenye vacsorát. A vén fecskepár az eresztetőre szállt és hálaimát csicseregett a nagy Gondviselőnek, világok teremő Urának, akinek gondoskodása még egy szegény kis madárpárra is kiterjed...

Milyen szép volna, ha az emberek is mindig olyan őszinte szeretettel sietnének szerencsétlen embertársaik felsegítésére és úgy adnának hálát Istennek segedelméért, mint a kicsiny fecskecsalád és társai.

[Kolozsvár.]

Bolondos Gyurka.

Apró unokáinak meséli: ELEK NAGYAPÓ.

I.

Volt egyszer egy szegény asszony s annak egy fia: Gyurka volt a neve. Szere-száma sincs annak, mi bolondságot csinált ez a Gyurka. Elmondok ezekből nektek néhányat.

Azt mondja egyszer Gyurkának az anyja:

— Nesze, fiam, itt egy vég vászon vidd el a festőhöz s mondd meg neki, hogy fesse meg zöld színre.

Elindult Gyurka a vászonnal, ment, mendegélt s amint egy réten haladt át, leült egy nagy kőrakásra, hogy egy kicsit pihenjen. Amint ott üldögélt, egyszerre csak meglát a

kőrakáson egy kis gyikot, amely ott játszott a kövek közt. — Ejnye, — gondolta magában Gyurka, — milyen szép zöld kabátja van ennek! Ez bizonyosan festő.

— Hallod-e, hé, az anyám azt üzeni neked, hogy ezt a vásznat fessd olyan színűre, amilyen a kabátod. Néhány nap mulva visszajövök, aztán majd elviszem. — Azzal letette a vásznat a kőrakásra s haza ment.

Kérdi otthon az anyja:

— Hová vitted a vásznat, Gyurka?

— Én bizony, — mondta Gyurka, —

amint mentem a réten, találtam egy kőrakást, ott szaladgált valaki, akinek szép zöld kabátja volt. Gondoltam: no, ez bizonyosan festő, nála hagytam hát a vásznat.

— Oh, te bolond, te. — sopánkodott az anyja — hogy tudtad otthagyni? Eddig bizonyosan elvitte valaki. Rögtön szaladj utána!

Gyurka visszaszaladt a kőrakáshoz, de bezzeg, hogy hire-nyoma sem volt a vászonnak. Hanem a gyík az ott volt a kőrakáson, játszadozott futi-futi-futkározott.

— Hallod-e, festő, — kiáltott rá Gyurka — rögtön add ide a vásznat, mert különben szétrontom a házat.

A gyík szörnyen megijedt a kiáltástól s egy pillanat alatt eltűnt a kőrakásban. Hej, megmérgeződött Gyurka s egyszeribe széthányta a kőrakást. S halljátok csak, mit talált alatta! Egy nagy fazekat. Az a fazék színültig tele volt arannyal.

— Ugy! — mondta Gyurka. — Ugy lát-szik, eladtad a vásznat. Bizony, ha eladtad, én meg viszem a pénzt.

Azzal felkapta a fazekat, bedugta a lőköpenyege alá s amint ment, mendegélt, szedett egy csomó tövist, azt rátette a fazéknak a te-tejére s úgy ment hazafelé.

Utközben többen találkoztak vele s kérdezték:

— Mit viszel, Gyurka?
 — Fájdalmat! — felelte Gyurka.
 — Miféle fájdalmat, te bolond?
 — Nézzétek meg, — vetette oda nagy hetykén Gyurka.

Az emberek megtapogatták a töviseket s hogy megszurta a kezüket, nagy kacagva mondták:

— Na, te szép ajándékot viszel az anyádnak. Tudom, hogy örül majd neki!

De Gyurka ügyet sem vetett az embe-

rekre, szép csendesen hazament, mikor aztán belépett a szobába, kihuzta a zekéje alól a

fazekat s mondta nagy titokzatosan az anyjának:

— Nézze, mit hoztam, édesanyám! — s azzal kiöntötte a pénzt.

Hanem Gyurka anyja okos asszony volt ám s gondolta magában: ez az ostoba fiu majd elbeszéli mindenkinek, hogy pénzt hozott, csak annyit mondott hát neki:

— Jól van, fiam, jól van. Most csak vacsorálj s aztán fekdjél le.

Gyurka vacsorázott, aztán lefeküdt az ágyba, az anyja meg vette a fazekat s elásta a lépcső alatt. Amikor ezzel készen volt, a kötényét telerakta aszalt-körtével, felment a padlásra s a kéményen mind lerázta. Ahogy ezt látta Gyurka, felugrott az ágyból, nagy mohón neki esett az aszaltkörtének s mind egy falásig megette. Aztán szépen visszafeküdt az ágyba s elaludt.

Másnap reggel mondja Gyurka az anyjának:

— Hej, anyám, mi történt az éjjel! A Jézuska egy csomó aszaltkörtét dobott le az égből s én azt mind megettem.

— Ugyan bizony? — mondta az anyja.

— Ugy van, bizony — mondta Gyurka.

Bezzeg, hogy az okos asszony nem világosította fel Gyurkát. Hadd higye csak hogy a Jézuska dobta az aszaltkörtét. De Gyurka kiment az utcára s ott az embereknek elkezdte mondani nagy dicsekedve:

— Hej, de nagy fazék aranyat találtam én tegnap!

— Hát azt te hol találtad?

— Azt biz én egy kőrakás alatt, — mondta Gyurka.

— Hej, Gyurka, Gyurka, rossz uton jársz te, — mondták az emberek s mindjárt mentek is a bíróhoz s feljelentették.

Jöttek is egyszeribe a törvény emberei a Gyurka anyjához s mondták neki:

— Hallá-e, a kend fia azt beszélte mindenütt, hogy egy fazék aranyat talált. Nem tudja, hogy a talált pénzt a bíróhoz kell vinni?

— Oh, lelkeim, — sópánkodott az asszony — hogy hihették el, amit ez a bolond mondott? Nem tudok én semmit arról, hogy pénzt hozott a házhoz.

— Hát, édesanyám, nem tudja, — szölt közbe Gyurka — hogy tegnap egy fazekat

hoztam s hogy ma éjjel a Jézuska aszaltkörtét szört le az égből?

— No, lássák, hogy bolond, — mondta nagy diadalmasan az asszony. — Hát ki hallott olyat, hogy a Jézuska aszaltkörtét szörjon le az égből?

A törvény emberei fejet csóváltak, hüm-mögettek, gondolták magukban: na ez csakugyan bolond s azzal szépen tovább állítottak.

* * *

Egyszer a Gyurka anyja templomba ment s mondta Gyurkának:

— Hallod-e, Gyurka, én elmegyek a templomba. Ha elmennél ezalatt hazuról, huzd be magad után az ajtót.

Amint az anyja elment, mit gondolt, mit nem Gyurka, ő is neki készülődött, hogy elmegy a templomba. No, de nem felede el, hogy mit parancsolt neki az anyja! A sarkából kivetette az ajtót, felvette a hátára s úgy ment az anyja után a templomba.

— Itt az ajtó, édesanyám, mondta Gyurka. Bezzeg, hogy lett nagy megbotránkozás a templomban s csihi, puhi, jól eldöngették Gyurkát.

A következő vasárnap, amikor megint templomba ment, így hagyakozott Gyurkának az anyja:

— Hallod-e, Gyurka, jól vigyázz a pulykára, amig a templomban leszek. Most éppen kotol a tojás. Adj enni neki.

— Amint elment az anyja, Gyurka a pulykának korpát adott, ő maga azonban szörnyen éhes lett, merthogy nem volt semmi, amit egyék. Kereste mindenfelé az enivalót, amikor aztán nem talált, megfogta nyakánál fogva a pulykát, levágta, megfőzte mind egy befaló falásig megette. De nehogy a tojás meghüljön, a pulyka helyett ő ült reá.

Hazajó az asszony, keresi a pulykát s Gyurkát mindenfelé, de nem találja.

— Hol vagy, Gyurka? — kiabált az anyja.

— Glu, glu! — felelt Gyurka.

— Adtál-e enni a pulykának?

— Glu, glu!

— Hol vagy, Gyurka?

— Glu, glu!

Végre is a hangja után rátalált az asszony Gyurkára. Ott ült a tojás.

— Hát te mit csinálsz itt, te boldogtalan? — sópánkodott az asszony.

— Glu, glu!

— Hol a pulyka?
 — Glu, glu, megettem!
 — Ó, ó, te boldogtalan, te, mind össze-
 töröd a tojásokat!

— Dehogy töröm, dehogy töröm, — mondta Gyurka. — Hiszen éppen azért ültem rájuk, hogy kikeljenek.

— No, te boldogtalan, — kiabált az asszony nagy haraggal, — takarodj a házamból, keress valahol szolgálatot, itt tovább nem maradsz!

— Hát jól van, — duzzogott Gyurka, — el is megyek. Addig megyek, amíg szolgálatot találok. Ment is mindjárt, de bezzeg nem ment ki a faluból. Beállított a paphoz s az fel is fogadta.

Gyurka nem kért egyebet, csak adjanak neki minden napra egy tojást s annyi kenyeret, amennyit hozzá megehetnek. Hanem azt kikötötte, hogy addig őt a pap el nem küldheti, amíg a bagoly nem kuvikol a kertben.

Bezzeg, hogy jószívvvel felfogadta a pap Gyurkát. Ennél olcsóbb cselédet keresve sem talált volna.

— Ami igaz: igaz, ami nem igaz: hazugság, elég az, hogy első reggel pontosan a kezébe nyomták a tojást s ahhoz egy kenyeret. Gyurka feltörte a tojást s azután egy himzőtűvel mártogatni kezdte s valahányszor lenyalta a tojást a tőről, mindannyiszor egy nagy darab kenyeret evett meg hozzá.

— Na, még egy kevés kenyeret! — mondotta Gyurka. — Ez nem elég! — S egy tojással megevett egy egész kosár kenyeret.

Igy ment ez minden reggel.

— Óh, óh, — óbégatott a pap szakácsnéja — hiszen ez telhetetlen, egy-két hét alatt koldusbotra juttatja a főtisztelendő urat!

Hiszen, a pap is elküldte volna Gyurkát, de nem lehetett ám, mert tél volt s a bagoly nem kuvikolt, várni kellett még néhány hónapig. Egyszer azonban mit gondolt, mit nem a pap, mondja a szakácsnénak:

Hallod-e, menj ki ma este a kertbe, mássz fel egy almafára s kuvikolj, mint a bagoly.

A szakácsné ki is ment este a kertbe, felmászott egy almafára s elkezdett kuvikolni.

— Hallod, Gyurka, — örvendezett a pap, a bagoly kuvikol. Vége a szolgálatnak. Most már mehetsz Isten hírével.

— Hallom, hallom, — mondta Gyurka — azzal vette a batyuját, Istennek ajánlotta a papot s kiment a házból.

Hanem mikor amellet a fa mellett ment el, ahol a szakácsné kuvikolt, szörnyen megmérgeződött, s nagy mérgében, bosszuságában felkapott egy követ.

— No, te bagoly, most kuvikolj! — kiáltott a fa felé s úgy fejbe csapta az ármányos szakácsnét, hogy az menten lefordult a fáról. Aztán uccu neki, szaladott, mintha szemét vették volna ki. Meg sem állott hazáig.

— Hát te miért jöttél haza ilyen hamar? — ripakodott rá az anyja. — Gyurka szóról-szóra elmondotta, hogy s mint történt a dolog.

— Jajj, jajj, takarodj innen! — jajgatott az asszony. — Eredj s keress más helyen szolgálatot, nehogy itthon találjanak, mert bizony mondom, tömlőc fenekére kerülsz.

(Vége következik).

Miért nincs boldogság . . .

Irla: VIRSIK MÁRIA. —

Bármerre járok, mindenütt könny,
Mindenki jajgat, sir, zokog . . .
Ugy panaszkodnak az emberek!
Kérdik: Miért nem boldogok?

Kérdik: mért éppen az ő sorsuk
Oly kegyetlen, oly mostoha,
Tán már nem létezik boldogság
Vagy talán nem is volt soha?

Nincs boldogság... azért tölti el
Örök bánat a sziveket,
Mert hiányzik onnan valami,
A legszebb ék: a szeretet!

(Malacka.)

A pókháló vendége.

— Tót mese. —

Irla: VIKÁ H. KÁRO Y. Magyarba áültette ZHORELLA GYURKA.

Egyszer egy keresztes-pók egy bokor ágán szőtte meg a hálóját. Kényelmesen fogdosta a legyecskéket melyek a bokorra szálltak és édes keveset törődött azzal, hogy a világon körülötte mi történik.

Egyszer azonban érezte, hogy hálóját valami erősen szakítja, torkaszakadtából kiabált a fiainak, akik neki vadászat alkalmával néhanapján segítettek:

— Föl gyerekek! Siessetek! Ugy látszik, kemény munkába kell fognunk, de aztán dupla vacsoránk lesz.

A fiuk előbujtak rejtekhelyükből s nyomon követték apjukat. A háló szálain ide-oda szaladgáltak s észrevették, hogy a hálóban egy kis zöld hernyó himbálódzik.

— Nini, néne! — mondotta az öreg. Hogy kerültél te ide?

— Ugyan, — siránkozott a hernyócska, — a bokorra másztam, hogy valamely zugocskában begubózzam. Már elég magasra kusztam, amikor megcsuklott a lábam s a hálóba estem. Kérlek benneteket, pókocskáim, legyetek szívesek, segítsetek ki innen, én a hálótok szálait csak véletlenül téptem el. Ha ti is valamikor veszedelemben kerülnétek, rajtatok is megkönyörül valaki.

— Bolond! nevetett kárörvendően a keresztes pók, — csak nem hiszed, hogy azért

teszteltük ki a hálónkat, hogy kíváncsiak be'emásszanak, tépjék azt s ráadásul még mi kisegítsük őket. Ahová kerültél, ott maradj; még ma megeszünk vacsorára.

A hernyócska tovább is rimánkodott, de hiába. A pókok tovább javították hálójukat s a hernyót estig figyelembe sem vették. Tudták, hogy az a hálójukból elszökni nem tud.

Dél lett, délután a nap a hálóba sütött s a pókok sötét zugjaiban rejtőzködtek. Az est beálltával megszólalt az öreg:

— No, most együk meg a nénét! — A többiek fogukat köszölve követték az öreget.

De mit látnak? — Ami a hálóban lógott, az nem volt már hernyócska, hogy is lett volna, hisz nem volt se lába, se szeme s mozdulatlan volt.

— Hm, ez különös! — csóválta a fejét az öreg. — Ilyesmi még nem történt velem. De azért közelebb ment fiaival, hogy megnézzék a zsákmányt, mely oly hamar átváltozott. Hisz ez egy kicsit sem hasonlít a hernyóhoz. A színe is más, mint annak.

Fecskefarku lepke gubója volt.

— Mit csináljunk ezzel? — kérdezte az egyik pókfiu.

Az öreg pók egy darabig gondolkozott; majd közelebb ment a gubóhoz és beleharapott. Csakhogy fogai gyengének bizonyultak arra,

hogy ilyesvalami keménybe beleharaphassanak. Még egy eredménytelen próba után így határozott:

— Hagyjuk, lógjon itt! — A gubó tovább lógott a pókhálóban s a nap sugara barátságosan melengette. A pókok nemsokára teljesen megfélemeztek róla. Kuszta, szaladgáltak körülötte, de senki sem állapodott meg nála. Ilyenre rá nem értek, csak vadászatukkal törődtek.

Egy szép reggel ismét érzi az öreg pók, hogy valami szakítja a hálóját. Ide-oda szalad s utána a többi gyerek. A bábhoz érnek — s mit látnak? A gubó ki volt lyukadva s belőle szép fecskefarku lepke jött elő. A pókok bá-

mulatukban lélegzeni is elfelejtettek. A lepke lábacskaival a gubóhoz kapaszkodva szárnyait szétterjeszteni próbálta. Gyönyörűség volt nézni. Szárnyai sárgák s rajta fekete rajzok. A pókok meglepetésükből csak akkor ocsudtak fel, amikor a fecskefarku pille szíves jóreggelt kívánt nekik.

— Ej te, — mérgeződött a keresztes pók — még ki is nevetsz minket? Kössétek meg! — kiabált a többiekre.

De még mielőtt megkötötték volna, a lepke szétterjesztette a szárnyát, nem törődve, hogy ezzel széttepi a hálót, a magasba szállt s üdvözlését küldte a felkelő napnak. [Komárom.]

FB1

Szappanbuborék.

Hiába fujod, Katóka, — A buborék csalóka.
Egyik percben földagad, — A másikban szétszalad.
Igy, Katóka, így van így, — Buboréknak sose hígyj!

Emlékezzünk régiekről.

Egy debreceni kisdiákról.

— Irla : CSÜRÖS EMILIA. —

Az öreg eperfa lombjai között már átkandikáltak az első halvány csillagok, amikor a fekete ruhás nemzetes asszony újra kitérte a nagy sárga ház ablakát és aggódó arccal nézett ki rajta. Valakit türelmetlenül várt, látszott hogy nyugtalanodik elmaradása miatt. De gondterhelt szép arcát szelid mosoly ragyogta be, amint az utcán végignézett. Messze az utca kanyarodóján rövid nadrágos fiucska tűnt fel. Egyik lábáról a másikra ugrálva gyorsan közeledett, közben nagy gondot fordított arra, hogy pontosan minden második akácfát megrugjon. Amikor meglátta az ablakban az édesanyja fejét, kitérte karjait és szaladni kezdett. Az ablak alatt bünbánó hangon kiáltotta fel:

— Ne haragudj anyácska, igazán ne haragudj, nem vettem észre, hogy már ilyen késő van!

A nemzetes asszony bánattól árnyalt finom arcán jóságos mosoly ömlött el. — Megállj csak te kis gézengúz! Hol voltál mostanig? — És a szigorú szavak dacára mosolyogva nyitott ajtót fiának.

Bori, a pántlikás haju cseléd két személyre terített asztalt az eperfa alatt és a nemzetes asszony az asztali áldás után komolyan szólt:

— Most modd meg őszintén, hol jártál, egész délután? Elbarangoltál valamerre vagy valamelyik barátodnál voltál?

A fiucska nagyra meresztette okos dióbarna szemét és fontoskodó arccal felelt.

— Tudod, anyácska, úgy volt, hogy amikor a délutáni számtanóra után mind hazamentek a fiúk, nekem ott kellett maradnom, mert előadás előtt csufolt Molnár Sándor és én hozzávágtam a tintatartómat. De Molnár lehajolt a pad alá és a kalamáris nekiröpült a falnak és minden tele lett tintával. A padló is. Akkor a nagytiszteletű professzor ur azt mondta, hogy ott kell maradnom és felsurolnom a tintafoltot a padlóból, mert nem lehet olyan az osztály, mint egy disznóól.

A nemzetes asszony komolyan csóválgatta a fejét. — Ejnye, ejnye, kis fiam, hát ilyeneket csinálsz te az iskolában? —

A fiúcskának gyanusan kezdett lefelé gör-

bülni a szája széle. — Igen anyácska, de mikor csufolt Molnár! —

— Jól van jól, de ebből még mindig nem tudom, miért jöttél ilyen későn?

— Hát aztán úgy volt, hogy amikor elmentek mind, akkor Mihók bácsi, az iskolaszolga lugot adott egy bögrében, meg surolókefét és én elkezdtem surolni. Nézd, anyácska, véres lett a körmöm és a tintafolt mégis ott maradt. Akkor üvegdarabokat hozott Mihók bácsi és ő is segített vakarni. Ketten egy-kettőre kivakartuk a tintát a padlóból. Aztán összeszijjaztam a könyveimet és hazafelé indultam, Mihók bácsi már a könyvtár ablakait nyitogatta. Kikiáltott nekem, hogy akarok-e egy eleven szárnyas egeret látni? Tudod, anyácska, a természetrajz könyvünkben azt úgy hívják, hogy denevér. Mihók bácsi ezt nem tudta, én meg is magyaráztam neki. Aztán bementem és egy-kettőre megfogtuk. Pedig jól elbujt egy sötét zugba. Akkor Mihók bácsi azt mondta, hogy hazaviszi és kiszegezi az ajtóra, mert szerencsét hoz. Én nagyon sajnáltam a denevért, mert úgy-e, az borzasztó lehet, elevenen az ajtóra szögezve lenni — és miközben nézegettem, az ablak felé fordultam vele és kieresztettem a kezemből. Először nekivágódott az ablaküvegnek bizonyosan azért, mert nappal nem lát, csak éjszaka, de mire Mihók bácsi utánakapott, már úgy elrepült, mintha ott sem lett volna. Az öreg haragudott egy kicsit reám, de azért mégis megengedte, hogy nézegessem a könyveket. Annyi könyv van ott, anyácska, hogy el sem tudod képzelni. Ha mind idehoznák, az egész udvarunk tele lenne velük. És olyan szépek! — De nemcsak magyar könyvek, hanem latin, német és francia is van ott! Jaj, hogy szeretném mind, mind elolvasni!

— Csak tanulj szorgalmasan, fiacskám, az iskolaleckék mellett ne hanyagold el a francia és német feladatokat sem, hiszen én is azt akarom, hogy méltó fia légy édesapádnak. Ha élne szegény, ő maga tanítana téged, nem szorulnánk külön nyelvtanárookra. De még mindig nem tudom, miért jöttél ilyen későn haza!

— Hát azért, mert levettem egy piros

börkötésü könyvet és elkezdtem olvasni. Magyarul volt írva. Anyácskám, ilyen gyönyörűt még sohasem olvastam. Vers volt, csupa vers! És az volt a címe: Szigeti Veszedelem. Zrinyi Miklósról szól, a szigetvári hősről. — Anyácska! Ha én egyszer azt neked is elolvashatnám!

A nemzeti asszony furcsán csillogó szemmel nézett lelkesült fiacskájára.

— Kis csacsi! — Édesapád könyvszekrényében megvan, csak hogy nem piros, hanem barna a kötése.

A kisfiu alig várta, hogy vége legyen a vacsorának. Nagyon izgatta az a barna könyv. Csak hogy asztali ima után édesanyja megfogta a karját.

— És mi lesz a holnapi leckével, fiacskám? — Hej, de lelohadt egyszerre a nagy buzgóság!

— Megcsinálom, anyácska. Elfeledkeztem róla. És kedvetlenül vakarta meg a füle tövét.

Aztán, mondjam, ne mondjam? Bizony, abba az iskolai dolgozatba annyi hiba csuszott, — Uram, bocsát, még tintamalac is egy néhány — hogy másnap kegyetlenül beszekundázott a Szigeti Veszedelem lelkesült kis olvasója.

Egy néhány hét múlva a késő esti órákban szomoru hír járta be a várost. Lámpás emberek mentek házról-házra. Eltűnt egy kisfiu, nem tévedt-e ide valahogy?

— Uram Jézus, ne hagyj el! — csapták össze kezüket az asszonyok. Kinek a fia? Milyen a formája?

— Hát bizony, szegény jó doktor urunk fiacskája. Ha tudná, haló porában sem lenne nyugvása. A nemzeti asszony már sem él, sem hal. Nem elég csapás szegénynek, hogy fél év előtt temette el az urát most a gyerek veszett el. — Isten segits!

Sok-sok riadt lángu lámpa csillámlott kapun ki, kapun be, a nemzeti asszony meg némán, összetörten ült egy karosszékben.

Hirtelen felállt, köpenyt vett magára és elindult a kollégium felé. A rektor professornál zörgetett. Ott már tudják a szomoru hírt, hiszen legelőször a kollégiumban kereste a fiacskát.

— Rektor professzor ur, nézzük meg a könyvtárban. Hátha ott van? Nagyon szeret olvasni.

A nagytiszteletű rektor professzor udvariasan megindult, hogy a könyvtárnoktól el-

kérje a kulcsot és teljesítse kedvét az özvegynek, akit férje érdemeiért az egész város tisztelt és szeretett. Magában azonban ilyesmit gondolt:

— Már én alig hiszem, hogy az a vásott gyerek itt legyen. Akármit előbb hinnék el, mint hogy itt a kollégiumban töltsse az idejét akkor is, ha nem muszáj.

A könyvtáros tiszttségét viselő professor maga sietett előre a kulccsal, óvatosan tartva maga előtt a világító lámpást. Hozzájuk szegődött az öreg Mihók is, aki igen szerette az elénk, csintalan fiacskát és hogy eltűnését hallotta, bizony szétmorzsolta egy néhány könnycseppet érte.

A könyvtárszoba sötétségét alig két-három lépésre világította meg a kis lámpás. Szó nélkül haladt előre a kis csoport a sötétbe. S im, a legutolsó ablak mellett oda van tolvaj egy nagy karosszék és ott ül benne az elveszettnek hitt fiu. Ugy látszik, besurrant a délután, nem vették észre és rázárták az ajtót. A lámpa fénye megcsillogtat két könnyet az arcán. Talán félt is egyedül a sötétben és sirt egy kicsit. A szék ülésére hanyatlott kezében nyitott piros börkötésű könyv.

Térdre esik a kis imosztor előtt a nemzeti asszony és úgy költögeti:

— Miska! — Fiacskám! — Kelj fel!

A gyermek felnyitja a szemét. Álmosan dörzsöli, aztán nagy hangon szól:

— Anyácskám! Olyan gyönyörűt álmodtam! — Azt álmodtam, hogy sok-sok ilyen piros könyv volt és sokan olvasták, mindenki olvasta. És az én nevem volt rajta. Éppen az én nevem! Így ni:

»Irta Csokonai Vitéz Mihály!«

Az öreg Mihók csöndben törülgette a szemét a nagy szék támlája mögött.

[Kolozsvár.]

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyvekkel a Hoffmann Ferenc ifjúsági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nél (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1. ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leiert):

1. Küzdelmek.	5. A jószág diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és D. ci.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A talizmán.	8. Nehéz idők.

Posta úján is megrendelhetők a pénz előzetes be-
küldése mellett vagy utánvétellel.

Hortobágyi pusztán fuj a szél, — Juhászlegény búsán ultra kél.

A madarak repülése.

Irta: TÓTH ERZSÉBET.

Volt egyszer egy nagyon gonosz cica, amelyik mindig azon törte a fejét, hogy mi kárt tegyen és hogy bosszantson meg másokat. Éjszakánként nem hagyott aludni a házban senkit, annyira nyávogott az ablak alatt. Hát még a szegény szakácsnőt hogy megbosszantotta! Beszökött az élés-

kamrába és mind megitta a tejet. A minap meg egy kis csirkét akart megfogni, de megjárta, mert úgy kikapott tyukanyótlól, hogy megemlegeti, amíg él!

Hanem a legérdekesebb kalandja a minap akadt egy verébbel. Megint tejet kapott s úgy jól-

lakott vele, hogy mozogni is alig birt. Leheveredett hát a ház elé s ott lustálkodott a jó meleg nap-sütésben. Egyszer csak észrevette, hogy a veranda hőlépcsőjén egy kis veréb csipegeti az elhullajtott kenyérmorzszát.

— Ejha, — gondolta magában a mi cicánk — milyen vigan eszeget a kis semmiházi! Mi lenne, ha én is eszegetnék egy kicsit? Nem is lenne megvetendő egy kis madárpecsenye!

Nesztelenül a veréb közelébe sompolygott és ráugrott, de az sem volt rest, kisiklott cica koma karmai közül s gunyos csiripeléssel elrepült.

Nagyon felbosszantotta ez a cicát. Szégyelte, hogy a kis verebet nem tudta megfogni. — Persze, persze, — dörmögött magában — hiszen lenne csak szárnyam, megfogtalak volna! No, de várj csak, majd csinállok én magamnak szárnyakat s akkor jaj neked, ha a szemem elé kerülsz!

El is szaladt rögtön a baromfi udvarba. Ott összegyűjtötte az elhullatott tyuktollakat, aztán a nyitott ablakon keresztül beugrott a szobába. A varrósasztalka fiókja nyitva volt, cica urfi kilopta a cérnagombolyagot és a padláson hozzálatott a szárnykészítéshez. Másnapra elkészültek a hatalmas szárnyak. Rákötözte az oldalára s kárörvendve futott a veranda lépcsőhöz. A kis veréb megint ott volt. Nyugodtan csipegette a morzszát s rá-rá kacintott enyelegve cica komára. Ennek se kellett főbb. Mérgesen ráugrott a verébre, de megint szégyenben maradt, mert a kis veréb az utolsó pillanatban fölrepült a fára s ott illegette billegette magát. — Ugyis véged van, — gondolta cica koma s utána akart repülni, de bizony sehogy sem sikerült. Nagyokat ugrott a levegőbe s — óh borzalom — mindig visszapottyant. Bezzeg kacagott rajta a veréb.

— Ugyan, ugyan, te bolond cica, — mondta — hát repülni szeretnél? Nem olyan könnyű az komám, mint te gondolod! Hiába ugrálsz, azokkal a szárnyakkal soh'sem fogsz repülni.

— De hát miért? — kérdezte szontyolodottan a cica.

— Hja, annak sok oka van, — felelte a ve-

réb. — Először is, nekem nincs olyan hosszú vastag farkam, mint neked...

Alig mondta ki ezt a kis veréb, cica koma elszaladt és kis idő múlva levágott farkokkal tért vissza. Megint megpróbált repülni, de hasztalan. Most még nehezebben ment, mert fájt a farka is szegénynek. Nem tudott hát mit tenni, nagy dühösen leült a fa alá és hallgatta a veréb oktatását.

— Látod, te gonosz cica, — mondta az — hiába erőlködöl, csak nem tudsz repülni. Hogy is tudnál, hiszen mennyivel nehezebb vagy nálam!

— Ugyan ne bolondozz már, — duruzsolt a cica — hát nem is lehetsz te nehezebb, mikor féltényi vagy, mint egy nagyon-nagyon kicsi cica!

— Igen ám, de én akkor is könnyebb lennék, ha olyan nagy volnék, mint te és minden madár könnyebb a hozzád hasonló emlős állatoknál, — felelte a veréb.

Cica koma erre már igazán elcsodálkozott. — Hát az hogy lehet? — kérdezte.

— Jaj, tudod, a mi csontjainkban nem velő van, mint a fiekben, hanem levegő, — magyarázta a veréb. — Azután mink valóságos léghajók vagyunk. Nagy tömlők vannak a testünkben, amiket levegővel töltünk meg. A szárnyaink sem olyanok, mint amiket te csináltál magadnak; nekünk melső lábaink teljesen szárnyakká alakultak. Hanem látom, nem hiszed el, amit mondok: olyan hitetlenül rázod a fejed. Mindjárt meglátod, hogy igazat beszéltem! Átvarázsollak madárrá; mert tudd meg, hogy én tündér vagyok.

Megszéppent erre cica koma, de már nem menekülhetett. Vakító fényesség támadt s a veréb helyett egy aranyos ruhájú tündér szállt le a fáról. Egy intésére lehullottak cica koma műszárnyai s valódi madár szárnyak nőttek helyettük. Hanem, — óh jai, — a két első lába eltűnt, a hátsók pedig szépen megvékonyodtak. Aztán úgy érezte, mintha jó meleg puhely közé dugnák; mert a tündér egy varázsintésére toll nőtte be a testét. Még csak a csőr hiányzott s egyszer csak azon vette magát észre a cica koma, hogy nincsenek fogai, a szája helyén pedig csinos kis csőr van.

Most már teljesen madárnak képzelte magát

Gyomorrontásnál
legjobb hashajtó a

KOPROL

Jóízű csokoládéból
van. Kapható min-
dengyógyszertárba

a mi cicánk. Ha pedig madár vagyok, — gondolta magában, — akkor repülnöm is szabad s bontogatni kezdte szárnyait. Hasztalan intette a tündér, hogy várjon még; nem hallgatott rá s víg szárnycsaftogással fölrepült a magasba. Hanem meg is adta engedelmességének az árát! Pár pillanatnyi repülés után elkezdett keservesen jajgatni. A tündér — veréb alakjában rögtön mellette termett.

— No, mi baj van? — kérdezte.

— Nem tudom, felelt cica koma, de nem bírok lélegzeni, mert mindjárt összeroppan a mellem!

— Látod, látod, — dorgálta a tündér-veréb — mért nem hallgattál rám! Hiszen még nem erősítettem meg eléggé a vállcsontjaidat és nem helyeztem beléd légtömlőket. — Erre egy varázsütésre ezt is megcsinálta a tündér-veréb.

— Most már repülhetsz bátran!

Nem is kérette magát a mi cicánk: vígan repült a verébbel a zöld vetések, virágos mezők fölött. A nap gyönyörűen sütött, de egyszerre csak egy csunya nagy felhő tolakodott elébe hirtelen beborult és hatalmas zápor szakadt alá a szomszjas földre. Cica koma és a tündér-veréb éppen kint a nyílt rónaságok fölött kalandoztak és nem tudtak hová menekülni az eső elől. Az pedig nem kímélte őket s szegény cica koma bőrig ázott és dideregni kezdett. Csak azon csodálkozott, hogy a fársa nem fázik s meg is kérdezte, hogy lehet az? A veréb aztán felvilágosította, hogy minden madárnak van a farka tövében egy mirigy, mely tele van zsirral. Ha ebből a mirigyből cica koma bekente volna a tollát zsirral, nem nedvesedett volna át és most nem fázna.

De jó az Isten s megkönyörül még a gonosz cicákon is. Már majd megfagyott a mi cicánk röpében s a szárnyai is lankadni kezdtek, amikor amilyen hirtelen jött, olyan hirtelen el is múlt a zápor. Ismét kisütött az áldást hozó nap s aranyos sugaraival fölmelegítette a szegény, dideregő cica komát. Most már megint szívesen élvezte volna a repülés gyönyöreit, de megpillantották maguk alatt a veranda lépcsőt a kenyérmorzzával s leszálltak, hogy a repülés után meguzsonnáljanak.

Gondtalanul eszegettek s észre sem vették, hogy egy nagy fekete macska odalopódzott melléjük. Egy darabig nézte őket és már előre megnyalta a száját a finom madárpecsenyére. Azután hirtelen mozdulattal egyenesen cica komára vetette magát s karmai közé ragadta. Hiába vergődött, nem engedte el a macska, hanem annál szorosabban tartotta s már éppen a nyakát akarta elharapni, amikor ismét

nagy fényesség támadt — s cica koma ott találta magát eredeti alakjában a fa alatt.

Körülnézett s azt hitte, hogy álmodik. De ott csipelt felette a kis veréb a fán és ezeket mondta az ámuló-bámuló cicának:

— Most már láthatod, hogy a magad erejéből nem fogsz tudni soha repülni, mert a ti testeitek szerkezete egészen más, mint a mienk. Mi a levegő gyermekei vagyunk, ti a földé. Ne akarj hát máskor elérhetetlen célok után törni, elégedj meg azzal a körrel, ahová az Ur Isten teremtett.

(Debreczen.)

Korcszkru Misi, a világhíres vadász legujabb arcképe.

A nyári meg a téli vakáció.

A fizikát előadó tanár magyarázza, hogy a testek a melegben kitágulnak, a hidegben pedig összehúzódnak. Magyarázat után felszólítja az egyik fiút, hogy mondjon egy olyan testet, melynek ez a tulajdonsága.

Fiu: A vakáció!

Tanár: Hogyan?

Fiu: Mert a vakáció nyáron a melegben kitágul, télen a hidegben összehúzódik.

Egrestő.)

Beretzky András.

Elek nagyapó üzeni.

Jakab Jenő, Torda. Megkaptam édes jó apád haláláról a gyászjelentést, irtam is édesanyádnak és irnokod is e helyen. Tudom, hogy eddig is jó gyermekek voltál, példás magaviselettel, kitűnő tanulásoddal sok örömet szerzettél szüeidnek. Ez a sok-sok öröm ezután az édesanyádé lesz egyedül, de ha csak lehet, növeld, enyhítvén ezzel édesanyád bánatát s a magadét is. Ne feledd, hogy „szereleteri szeretet vár az anyai szív” s hogy a te édesanyád meghalni is kész volna a te jóvalodért minden pillanatban. Nagy örömmel látom, hogy a gyász első idejében is mily nagy örömet szerzettél édesanyádnak: az egész osztályban cu lauda (kifüzetéssel) róltad kívül még két fiu vizsgázott, az egyik Várfalvi Laci, a másik Jonel Teodoru román fiu, Kaptál 430 leut és négy könyvet jutalmul. Jövőre pedig tandíjmentes lesz az ösztöndíjat is foqsz kapni. Brávó, „L e g é n y k e”! Mindég csak előre! Lám, nem fajult még el a székeklyvér! — **Blaskó György, Sepsiszentgyörgy.** Örömmel telik a leveleiddben, mert igen okosan, igen szépen és helyesen irsz s ami szintén fontos, nagy melegséggel és szeretettel. Ha szerelnél dolgozni a mezőn, hát csak dolgozzál. Igaz, hogy három hold kaszálót hamar le lehet kaszálni és feltakarítani, de dolgozhatsz te, ha kedved kererkedik, másnak a földjén is hébe-korba, nem azért, hogy pénzt szerezz ezzel a munkával, bár azéppenséggel nem volna szégyen, sőt dicsőség, hanem azért, mert a mezei munka minden munkák közt a leg egészségesebb. Ha Szilvásy Károssal akarsz levelezni, akkor neked kell megkezdeni a levelezést, ebben a levélben aztán közöld pontos címedet. — **László Lili és Kató, Szatmár.** Tudtam én azt jól, hogy ti Szatmáron láttok, de úgy van az rendjén, hogy a levélben ott legyen, hol és mikor kell. Most már teljesen kifogástalan a leveletek s hozzá még kedves is, mert megköszöntétek a figyelmeztetést. — **Kristóf István, Székelykeresztur.** A te leveleddel is meg vagyok ezúttal elégedve, mert megírtad, hogy székelykereszturi unoka vagy. A helyreigazítást megkaptam s kívánatos, hogy minél több levelet írj és gyakorold magadat a helyesírásban. — **Kiss Irmuska és Iduska, Szék.** Oly szépen írtátok le a harangszentelését, hogy önkéntelen felsőhajtottam: mért hogy nem lehettem ott? — Hatókrős szekérral hozták a harangot a szamosújvári állomásra, csengő volt az ökrök nyakán és piros kendő a szarván. Az első pár ökrön szép nagy buzakoszoru is volt. A szekér virággal és zöld ággal volt díszítve. Ott volt az ünnepen nagytiszteletű Kecskeméthy Ferenc teológiai tanár is Kolozsvárról s oly gyönyörűen beszélt, hogy mindenki sirt. Fölvirágoztátok a templomot, szép koronát fontatok az Urasztala fölé s anyukátok is

segített a felvirágozásban. A katedrát ottott rózsákkal díszítettétek fel. Ilyen szép ünnepet soha sem láttatok — írtátok s én ezt elhiszem nektek, mert nem is lehet szebb ünnep, mint felszentelés annak a harangnak, mely templomba hívta a hívőket, ahol vigasztalást találhatnak a megszorodott szívek. — **Diósi Fésüs Pál, Kolozsvár.** Örvedetes tudomásul veszem és veszi a kiadóbácsi is, hogy téged nem Fésüs Gyulukának hívnak, hanem Diósi Fésüs Pálnak. Örömmel látlak unokám seregében és kérésre összeszámoltam, hogy hány helyesírási hiba van a leveleddben. Nem sokat, összesen 16 hibát találtam s ha szorgalmasan és gondosan irsz nagyapónak, lassanlassan úgy elfognak a helyesírási hibák, hogy végül nemhogy pusztá szemmel, de nagyító üveggel sem talál hibát az írásodban nagyapó. Ugy legyen! — **Katz László, Máramarossziget.** Örvedek, hogy kellemesen lepelt meg a válaszom, engem azonban nem kellemesen lepelt meg, hogy leveleddben a jelzett rajtot nem találtam. Szóval kifeledded. De hát ezen lehet segíteni: elküldöd majd a következő leveleddben. Amint már olvashattad, a nyárra két pályázatot is tűztem ki. Remélem, azokról nem késele. Szondy György „Börme” c. könyvének ára: 80 leu. Várom a megígért leveleket, a rejtvényed pedig valamikor sorra kerül. — **Páska Judit, Hidaalmas.** Nem tudom, miért haragudnám azért, hogy nem levélpapírra írtad Öcsike levelének a helyreigazítását, hiszen három levélpapírt is megtöllene ez a helyreigazítás. Egyébként is nem az a fontos, hogy milyen fajta levélpapírosra írunk és, milyen minőségűre, hanem az, hogy mit írunk és hogyan. Örömmel látom, hogy te jól irsz. Közöld, hogy mely számok hiányoznak s a kiadóbácsi, ha van belőlük felesleges példány, pótolni fogja. Ugyanő értesít, hogy meddig tart az előfizetésed, de helyesen tennéd te is s helyesen tennék a többi unokáim is, ha beírnák a jegyzőkönyvecskéjükbe, hogy mikor és meddig fizettek elő az újságra, mert ezzel is renchez szoknátok. — **Bányász Hajnalka, Nagysomkut.** Nagy és pompás levélpapíroson jelentetted be, hogy beléptél olvasóim közé s kívánsz nekem jó egészséget. Mert ez az első leveled, meglegszem e rövid beköszönlővel is, bár jó hosszú levél fért volna el a te levélpapírosodra. Örömmel látlak unokám seregében, te pedig növeld az örömemet azzal, hogy a következő leveled hosszabb lesz. — **Fried Gábor, László és Imre.** Jól tudom én azt, hogy az év végen sokat kellett tanulnod, azért nem írtál oly régen. Ugy látsz k, jó eredménnyel tanultál, ha anyukád Nagyváradról asztali tennisz játékokat hozott nektek, a nagynéni pedig két szép könyvet, az egyik: Verne Gyula regénye, a másik: Dickens világhírű regénye, Cooperfield Dávid élete és megkaptad a pünkösdi könyvestáskát is, már ki is olvastad a „Börmét”, Szondy György e bájos

regényét s kiolvastad háromszor az Őcsike könyvét. Mind ennek én igen örvendek, de még inkább az írásodnak, mely szép és gondos s helyesírás tekintetében teljesen kifogástalan. A Kohn Zsuzska nevére kiállított megrendelőlapot továbbítottam a kiadóbácsinak, aki majd elküldi neked a sorsjegyet. Dicsértessék a te buzgóságod — **Pataky Pál, Buzásbocsárd.** Megkaptam a helyreigazításodat s kívánom, hogy a nyertesek között légy, amit pillanatnyi beletekintés után valószínűnek tartok. — **Muzsnyai Ró a, Kolozsvár.** Először találkozik a neveddel s elvárom, hogy a megfejtés mellett levelet is írj. — **Foltinek Ádám és Nóra, Nagysomkut.** Ugyanezt üzenem nektek is. — **Maksay Sándor, Marosvásárhely.** Örvendek, hogy te is nemcsak szórakoztatónak, hanem elmeélesítőnek is találod a rejtvénymegfejtést. Hát csak fejlegessd ezután is szorgalmasan, nem fogod megbánni. — **Farkas György, Bikfalva.** A megfejtést ezután egyenesen Kisbaczonba címezd és ne Szalmárra. Aztán írjál levelet is, ne csak megfejtést, hogy ismerkedjünk meg közelebből. — **Tóth Margit, Kolozsvár.** Ugyanezt üzenem neked is. — **Grodicky Tibike.** Igazad van, hogy egy rejtvény megfejtése is jogosít a sorsolásban való részvételre, amint az különben az újság minden számában olvasható, leveledet azonban ezután Kisbaczonba címezd s ne feledkezz meg arról, hogy hol kell a leveled, mert, amint ez minden héten olvasható az üzenetek élén, a levélírásnak ez igen fontos szabálya. Egyébként az írásoddal meg vagyok elégedve. — **Lőrincz Barna, Losoncz.** A „Halál hatalma alatt áll az ember” megfejtésű képesrejtvény ismeretes, tehát új rejtvényt eszelj ki. Írásodból sejtem, hogy kitélik ez tőled. — **Bocsánck Margit, Nagysomkut.** A „Mélyen tisztelt szrkesztőség” megszólításból látom, hogy új unoka vagy. Hiszen helyes megszólítás ez, csak hogy én megszoktam már, hogy az én unokáim nagyapónak szólítsanak. Ezzel fejezik ki irántam való nagy szeretetüket. Most már tudod, ugy-e, hogyan szólíts? — **Rados István, Kolozsvár.** Hát csak küldjétek be ezentul is pontosan a megfejtéseket, én pedig szivemből kívánom, hogy a szerencsés rátok mosolyogjon. — **Imreh Lili, Rimaszombat.** Magam is azt hiszem, hogy most nem oly eleven az élet a ti városotokban, mint volt hajdanában, amikor én ott jártam. Körülbelül harminceöt esztendeje ennek s ekkor jelent meg az általam szerkesztett Ország-világ című képes hetilapban a Rimaszombatról szóló írásom. Majd kímásoltatom és elküldöm az édesanyádnak, aki, amint írod, mindig hű olvasóm volt s most is megrendelte bátyád részére az „Édes anyaföldem” c. könyvemet. Ha édesa ad nyárádszeredai születés, csak természetes, hogy liteket minden érdekel, ami Erdélyben történt és történik. Szeretettel várom mindig a leveleidet s mondanom se

kell, hogy válaszolok minden leveledre. A kiadóbácsit majd küld befizetési lapot, hogy a hátralékot beküldhesd. — **Sztojka, László, Dés.** Érdeklődéssel olvastam verseidet s örömmel állapítom meg fejlődésedet. Az „Emlékszel-e” c. különösen figyelemre méltó szárnypróbálgatás. — **Weisz Rózsika, Kolozsvár.** Ezt a leveledet csupán azért írod, hogy megkérdézzed, tényleg él-e Őcsike. Él, hála Istennek, bár mostanában sokat betegeskedett. Azt igazán bizonyosra vehetted, hogy léged is felveszlek unokáim közé, de aztán el is várom tőled, hogy hűséges olvasó és szorgalmas levélíró leszel. — **Sámuel Annus, Szilágycseh.** Ha két levelet is írtál, bizonyosan kaptál is, vagy kapsz választ, hacsak a leveleid el nem kallódtak a postán. Az írásodban alig találtam hibát, bár csak egy osztályt jártál magyar iskolában. A bélyeget majd kellőképpen felhasználom. — **Sámson Éva, Kolozsvár.** Tudom, hogy sok levelet kaptam tőled és azt is, hogy valamennyire válaszoltam. Ugy látszik, elkerülte ez a figyelmedet. A rejtvényed jó, de amint már gyakran megírtam: nevemmel kapcsolatos rejtvényt nem közlök, mert anélkül is éppen elégszer találkoztok a nevemmel.

FEJTŐRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határidele a hónap 10-ik napja.

Névrejtvény.

— Beküldte: PAÁL IRÉNKE és KLÁRIKA. —

György, Ernő, Rózsi, Gyula, Olga, Szidi, Erzszi, Nándor, Tamás, Mici, Irén, Károly, Lajos, Ottó, Sanyi.

E nevek első betűi helyesen összerakva egy széke város nevét adják.

Pótlórejtvény.

— Beküldte: SÁMUEL ARANKA és LACI. —

— ibor	— tt
— laj	— or
— ászló	— aci
— obos	— l
— bolya	— ó
— argit	

E szavak kezdőbetűi egy nagy magyar hős nevét adják.

Kiadóbácsi üzenetei csehszlovákiai előfizetőihez.

Kérjük az alantiakat, hogy az előfizetési díjaik szeptember 30-ig való kiegyenlítésére a Cimbora kiadóhivatalának, Satu-Mare, a mellékelt csekklepton a következő összeget küldjék be:

Almássy Irén, Beregszász, 7 K. Barnabás Lőrinc, Losonc, 14 K. Baxa Jóska, V. Topolcany, 80 K. Bálint Éva, Beregszász, 40 K. Beck Magda, Losonc, 40 K. Özv. Benkő Jánosné, Rimaszombat, 7 K. Bertha Géza, Bratislava, 20 K. Béres Mici, Mehynce, 85 K. Biró Lenke, Losonc, 40 K. Bod Ádi, Siac, 20 K. Bömisch Béluska, Spiska Bela, 74 K. Buday Babi, Hust, 40 K. Csák Géza és László, Feled, 40 K. Czirják Barna és Szilvike, Losonc, 40 K. Dabrovsky Babó, Rimaszombat, 20 K. D. Szabó Testvérek, Mokráhuka, 15 K. Dendely Laci, Roznava, 90 K. Dávid Józsefné, Uzhorod, 100 K. Derekas József, Rimaszombat, 20 K. Dobosi Rezső, V. Topolcany, 60 K. Dusek László, Rimaszombat, 20 K. Eckfeld Erzsike, Losonc, 40 K. Facsonay Klára, Losonc, 40 K. Fehér Kálmán, Losonc, 60 K. Fenyves Ilonka, Losonc, 40 K. Ferenczi Biri, Tamasovce, 60 K. Fitzek Magda, Rimaszombat, 40 K. Fleisig Zsuzsa, Losonc, 40 K. Flórián László, Presov, 70 K. dr. Főris Ferenc Rimaszombat, 20 K. Fővényessy Irénke, Beretka, 27 K. Fráter József, Rimaszombat, 14 K. Friedmann Hermann, Tornalja, 95 K. Özv. Frizzi Ferencné, Jelsava, 34 K. Gaál Sanyi, Rimaszombat, 95 K. Galló Gyula, Hodejovo, 40 K. Ifj. Gazsi János, Losonc, 20 K. Gede István, Rimaszombat, 20 K. Gelb Tibor, Rimaszombat, 40 K. Geréb Lilly, Kassa, 54 K. Goller Hilda, V. Topolcany, 80 K. Göggössy Ernő, Nitra, 47 K. Greiner Rózsa, Rimaszombat, 40 K. Gross Erzsike, Rimaszombat, 40 K. Grossmann Zita, Rimaszombat, 20 K. Grusz testvérek, Roznava, 54 K. Gyürky Évike, Roznava, 14 K. Halász Pál, Galánta, 20 K. Hartmann Manyu, Pisto Siemji, 95 K. Havas György, Rimaszombat, 40 K. Havas István, Kamenani, 27 K. Hámos Évi, Uzhorod, 34 K. Hegyi Ida és testvérei, Petzalka, 135 K. Heim Ilonka, Bratislava, 20 K. Heksch György, Losonc, 40 K. Hergott Pista, Hust, 40 K. Hizsnyan Géza, Rimaszombat, 40 K. Homolya Andor, Rimaszombat, 27 K. Horváth Mancsi, Ilonca, 90 K. Imre Ilike, Rimaszombat, 27 K. Iváncsó Gyuláné, Verjace, 20 K. Jahr Iluci, Rahovi, 60 K. Jaszenovits László, Léva, 20 K.

Jármay Rózsi, Bardiov, 40 K. Juhász Erzsébet, Rimaszombat, 34 K. Kaminszky Lajoska, Rimaszombat, 40 K. Kardos József, Rimaszombat, 40 K. Karsai Karcsi, Roznava, 67 K. Katona Margitka, Rimaszombat, 40 K. Kálmán Gizike, Rimaszombat, 40 K. Kárpáty Gyula, Roznava, 40 K. Kemény János, Lnsonc, 40 K.

CIMBORA szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bañanii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bañanii-Mare (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszékmegye). E címre küldendők a »Cimbora« részére szánt kéziratok, az Elek Nagypóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Szatmár) Str. Cuza Voda 4. — A kiadóhivatalhoz küldendők a »Cimbora« előfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400 leu, negyedévenként 100 leu.

Csehszlovákiában évi 80 csehkrona, negyedévenként 20 csehkrona.

Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.

Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.

Jugoszláviában évi 200 dinár, negyedévenként 50 dinár.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó r.-t.

Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Gréb Tibor, Zlatna. Előfizetési díjad augusztus 31-én jár le. A hiányzó számokat, a m. é. 38. kivételével, mely már elfogyott, elküldtük. — Benedek Sárka, Sepsiszentgyörgy. Bihari urunk útján hozzánk juttatott és az előfizetési díjra vonatkozó kérésedet teljesítettük.

Kiadóbácsi postája külföldi előfizetőihez.

Szokolay gyerekek, Rimaszombat. Előfizetési díjakot április 1-től szeptember 30-ig ki van egyenlítve. — Grossmann Zita, Rimaszombat. Előfizetési daji április 1-től június 30-ig ki van egyenlítve.